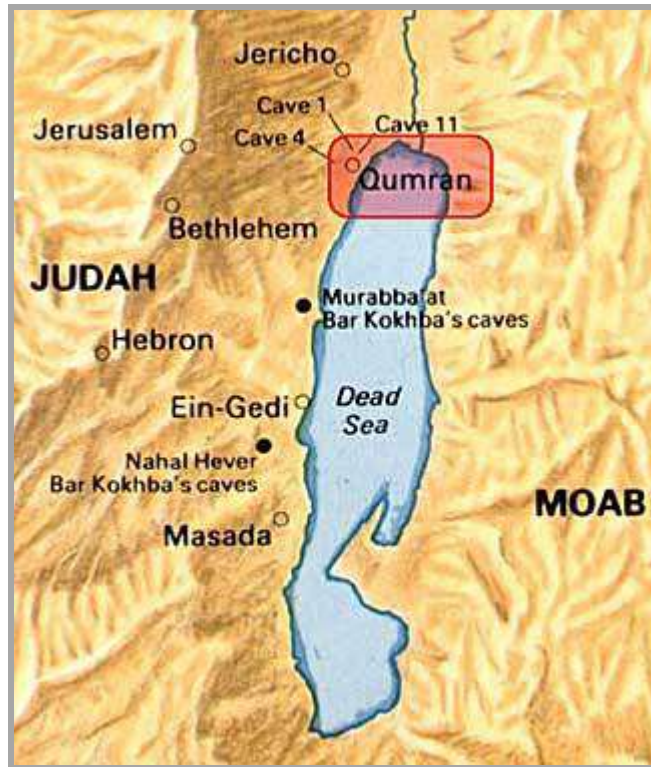

De Dode Zee Rollen

http://wayoflife.org/index_files/dead_sea Scrolls.html, 8-6-2010.

Update 28-3-2024

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling (ingekort), plaatje en voetnoten door M.V.

Ik lees al jaren over de Dode Zee Rollen, maar mijn interesse werd in 2010 in grotere mate gewekt na mijn eerste bezoek aan twee sites die ermee verband houden: de grotten en het museum in Qumran, en het zgn. “Schrijn van het Boek”¹ in Jeruzalem waar de eerste zeven rollen zijn ondergebracht.

De rollen werden ontdekt tussen 1947 en 1956 in 11 grotten nabij de noordwestelijke oever van de Dode Zee, 13 mijlen ten zuidoosten van Jeruzalem. De eerste grot bevatte twee Jesajarollen, inbegrepen de haast intacte Grote Jesaja Rol.

De rollen werden bewaard door het buitengewoon droge klimaat van de grotten, die 1.300 voet (400 m) onder de zeespiegel liggen.

De rollen bevatten de overblijfselen van ongeveer 900 verschillende geschriften, meestal geschreven tussen 200 vC en 68 nC. De grote meerderheid van de rollen bestaat uit fragmenten. De Dode Zee Rollen worden “de grootste legpuzzel ter wereld” genoemd. De meeste rollen werden geschreven op perkament (schapen- of geitenhuiden), terwijl een minderheid werd geschreven op papyrus en klei, en twee werden geschreven op koper (Geza Vermes, *The Story of the Scrolls*, 2010).

Er waren geen delen van boeken van het Nieuwe Testament onder de Dode Zee Rollen en Jezus wordt er nergens in genoemd.

Geavanceerde dateringstesten in de jaren (19)90 bevestigden dat de bijbelse rollen dateren tot de tweede eeuw vóór Christus (George Bonani, “Carbon-14 Tests Substantiate Scroll Dates”. *Biblical Archaeology Review*, november/december 1991, p. 72).

¹ Zie http://nl.wikipedia.org/wiki/Schrijn_van_het_Boek

De grote Jesajarol

Het meest belangrijke en complete oudtestamentische boek onder de Dode Zee Rollen is de Grote Jesaja Rol; die alle 66 hoofdstukken van Jesaja bevat. Hij werd gevonden in de eerste grot en was geschreven op 17 stukken schapenvacht, bijeengehaaid om een rol te vormen met een lengte van 24 voet (7,4 m). Hij verblijft nu in het Schrijn van het Boek in het Israël Museum te Jeruzalem, en een realistische reproductie wordt weergegeven in de belangrijkste kamer. Hij werd vier maal gedateerd met de koolstof-14 methode en de resultaten lagen tussen 335 tot 107 vóór Christus. Andere technieken (bv. schrijfmateriaal en stijl, geassocieerde munten en andere artefacten) dateerden de rol tussen 150-100 vóór Christus. Hij werd dus minstens een eeuw voor Christus geschreven en waarschijnlijk twee eeuwen daarvoor.

Dode Zee Rol van Jesaja (gedeelte) - <http://www.english.imjnet.org.il/popup?c0=13099>

De sekte van de Essenen

De niet-bijbelse boeken van de Dode Zee Rollen vertegenwoordigen een breed scala boeken, waarvan vele de ketterse leringen zijn van een Joodse sekte, de Essenen genaamd, die waarschijnlijk een monastieke gemeenschap hadden nabij Qumran. Zij beschouwden zichzelf als het ware Israël en geloofden dat God hen had geroepen om de Wet van Mozes in ere te herstellen en het koninkrijk van God op aarde te vestigen. Hun leider werd “de Leraar van de Rechtvaardigheid” genoemd.

Zij geloofden dat de tempelaanbidding in Jeruzalem onzuiver was, en scheidten zich daarvan af en gingen naar de woestijn om te wachten op de komst van de Messias, en zij dachten dat zij Jesaja 40:3 [“Een stem van iemand die roept in de woestijn ...”] vervulden.

Zij zagen zichzelf als de “Zonen van het Licht” en de “Zonen van de Rechtvaardigheid” en alle anderen “Zonen van de Duisternis”, en zij verwachtten dat de Messias zou terugkomen en hen zou leiden in het verslaan van de “Legers van Belial” in een uitgebreide oorlog om daarna een nieuwe tempel te bouwen en de zuivere tempelaanbidding te herstellen. Dit is beschreven in hun boeken (rollen) *De Oorlogsregel* en *Het Nieuwe Jeruzalem*.

Zij verwachtten de nieuwe tempel die zou werken overeenkomstig hun *Tempelboek*, een 28 voet (11,7 m) lange rol die naar verluidt Gods instructie zou zijn aan Israël voor de werking van de tempel. Zij verwachtten dat een eindtijdse profeet en twee messiassen het voortouw zouden nemen in de overwinning over de Zonen van de Duisternis (de Heidenen en afvallige Joden). Eén was een priesterlijke messias volgens de afstamming van Aäron, gekend als de Uitlegger van de Wet, en een andere was een “lekenmessias” waarnaar zij verwezen als “de Tak van David”² (Vermees, p. 188). Deze verwarring kwam voort uit hun fout begrip van de Messiaanse profetieën. De Tak van David is eigenlijk de enige echte Messias, die kwam in de persoon van Jezus en Hij werd afgewezen, net zoals Jesaja 53 profeteerde.

² Jesaja 11:1: “Want er zal een Twijgje opgroeien uit de afgehouden stronk van Isaï, en een Loot uit zijn wortels zal vrucht voortbrengen”.

De Essenen waren ascetisch en legalistisch tot het uiterste. Zij droegen hun kleren tot ze uit elkaar vielen en leefden op een zuinig dieet. Zij droegen witte kleren en namen frequent rituele baden. De meesten waren celibatair maar zij die getrouwd waren moesten zich onderwerpen aan de regels van de gemeenschap, zelfs op het gebied van intimiteit. Als een man en vrouw “tegen de regels” intieme relaties hadden, werden ze uit de gemeenschap gezet. Zij waren fanatieke sabbathouders: het werd hen niet toegestaan te assisteren bij de bevalling van een dier of een dier zelfs maar uit een put trekken, en als een mens in een put viel of in het water, mocht geen touw of ladder gebruikt worden om hem te redden. Zij waren geheimzinnig; sommige van hun boeken waren in code geschreven, en de leden werd verboden over de geheime leringen te delen met buitenstaanders.

Zij interpreteerden de Schrift op een allegorische manier naar de wijze van Origenes, dat het inherente gezag van de Schrift vernietigt en aan de geest van de vertolker het gezag verleent.

Alhoewel een minderheid van specialisten hebben betwijfeld of de gemeenschap in Qumran direct verband hield met de rollen die gevonden werden in de nabijgelegen grotten, blijkt het bewijs overweldigend. Ten eerste, het is de meest voor de hand liggende conclusie. De meeste grotten zijn enkel een steenworp verwijderd van Qumran. Grot 4, die tweederden van de Dode Zee Rollen bevatte, was niet louter een snelle bewaarplaats maar een echte bibliotheek met houten legplanken. Ten tweede, de kruiken waarin de rollen waren opgeborgen zijn precies dezelfde die gevonden werden in Qumran. Ten derde werd in Qumran bewijs gevonden van het schrijven op rollen. Ten vierde, het is niet zinnig dat Joden uit Jeruzalem het risico zouden willen lopen om de rollen naar Qumran te brengen, met de Romeinse legers overal in het land, terwijl er goede bergplaatsen dichtbij waren. Ten vijfde, vele rollen zijn anti-establishment. Ze werden geschreven door een sekte die uit de tempel van Jeruzalem was gezet en die de Joodse leiders van toen tegenstonden. Ten zesde, Qumran past bij de locatie die de Romeinse filosoof Plinius situeerde voor de Esseense nederzetting, aan de westkust van de Dode Zee.

De Qumransite werd extensief opgegraven en is vandaag een openluchtmuseum.

Bewijs dat bijbelprofetie vooraf werd geschreven

Voor de bijbelgelovige is de grootste betekenis van de Dode Zee Rollen erin gelegen dat ze bewijzen dat de honderden Messiaanse profetieën³ in het Oude Testament waren opgeschreven vóór de geboorte van Jezus en zo hun goddelijke oorsprong en Zijn Goddelijkheid als de Zoon van God bewijzen!

Psalm 22 en Jesaja 53 beschrijven bijvoorbeeld het lijden van Christus tot in detail, inclusief Zijn verwerping door de Hebreeuwse natie, de onrechtvaardigheid van Zijn proces, het doorboren van Zijn handen en voeten, het gokken van de soldaten om Zijn kleed, de feitelijke woorden die Hij aan het kruis sprak, het bespotten van de menigte en Zijn begrafenis in het graf van een rijke man. Het is onmogelijk dat zulke dingen bekend waren voordat Jezus werd geboren, behalve door goddelijke openbaring.

Authenticatie van de Masoretische Hebreeuwse Bijbel

De Dode Zee Rollen bevatten krachtig bewijs voor de authenticiteit van de Masoretische Hebreeuwse tekst (MT) die de basis vormde voor de grote Reformatiebijbels, zoals de Duitse Luther, de King James in het Engels, de Reina Valera in het Spaans en de Statenvertaling voor het Nederlandse taalgebied. De Masoretische tekst werd bewaard door het uiterst nauwgezette werk van Hebreeuwse schrijvers vóór de uitvinding van de drukkunst in de 15de eeuw. (De eerste gedrukte Hebreeuwse Bijbel verscheen in 1488).

Het woord “masoreet” verwijst naar de getrouwe overzetting van de Bijbel. De Masoretische kopiisten telden elk woord van de manuscripten, en als er een fout werd gemaakt dan werd dat gedeelte vernietigd. Zestig tot vijftig procent van de Bijbelrollen, gevonden aan de Dode Zee, vertegenwoordigen de Masoretische tekst. Dit is verbazingwekkend gezien de vroegste Hebreeuwse co-

³ Zie de rubriek “Messiaanse profetieën”: <http://www.verhoevenmarc.be/#messiaans>

dices van de Masoretische tekst, gebruikt door tekstgeleerden in de 16de en 17de eeuw (zoals de Aleppo⁴), meer dan 1000 jaar na de Dode Zee Rollen geschreven werden.

De verschillen tussen de conservatieve Dode Zee Rollen en de Masoretische tekst zijn extreem min, merendeels betrekking hebbend op de spelling of grammatica, de weglating of toevoeging van een woord, of het mixen van Hebreeuwse letters. In Jesaja 7:14 is *Immanuel* bijvoorbeeld in twee woorden in de Masoretische tekst en één woord in de Grote Jesajarol, maar het is dezelfde naam.

De overeenkomst van de Grote Jesaja Rol met de Masoretische tekst, noemt dr. Ernst Würthwein “opvallend”, en Adolfo Roitman noemt het “buitengewoon nauwgezet” (Würthwein, *The Text of the Old Testament*, 1979, p. 144; Roitman, *The Bible in the Shrine of the Book*, 2006, p. 43).

Vier krachtige redenen waarom de niet-Masoretische Dode Zee Rollen niet mogen gebruikt worden om de Masoretische Hebreeuwse tekst aan te passen

1. God beloofde Zijn Woord te zullen bewaren⁴.

God legde de bewaring van de Schrift in handen van de Joden (Romeinen 3:1-2)⁵, en alhoewel zij de Schrift niet gehoorzaamden en alhoewel de Schrift bedekt was door hun rabbinale tradities, hadden zij een grote eerbied voor het geschreven Woord zelf, en de tekst die zij bewaarden wordt gevonden in de Masoretische tekst, zoals gepresenteerd door de Aleppo Codex.

Te bedenken dat God Zijn Woord bewaarde door het gedurende het grootste deel van de kerkgeschiedenis in een grot te verbergen en dat het pas aan het einde van het tijdperk geopenbaard zou worden in een uur van diepe afvalligheid, zou betekenen dat de zuiverste tekst van de Schrift gedurende het grootste deel van het kerktijdperk niet beschikbaar was voor Gods volk.

Dit is in strijd met de leer van Christus in Mattheüs 28:18-20. Hij leerde dat de Schrift bewaard blijft door het *gebruik* ervan onder Gods volk. Het wordt in de kerken bewaard door discipelschap.

Specialisten geven nu toe dat de Masoretische tekst de standaard Hebreeuwse Bijbel was aan het eind van de Tweede Tempel periode. Dit werd niet enkel bewezen door de Dode Zee Rollen maar ook door rollen die gevonden werden in Massada, Wadi Murabba'at, Nahal Hever, en Nahal Tze'elim. Adolfo Roitman zegt dat de Masoretische tekst “blijkbaar de autoratieve tekst werd voor het mainstream Judaïsme tegen het eind van de Tweede Tempel periode” (*The Bible and the Shrine of the Book*, p. 56).

In het licht van Romeinen 3:1-2 is dat een belangrijke erkenning! Liberale specialisten zien de Masoretische tekst en de Septuaginta en Samaritaanse teksten als gelijke legitieme teksten. Zij geloven dat het enkel is omdat de rabbi's de laatste twee gebannen hebben dat de Masoretische tekst het won. Geza Vermes zegt:

“[De aanwezigheid van zowel Masoretische als Septuaginta teksten in de Dode Zee Rollen] suggereert dat in de Qumrantijd Hebreeuwse teksten die overeenkomen met de Samaritaanse en oude Griekse versies gezamenlijk circuleerden, waardoor de theorie wordt ondersteund dat de proto-Masoretische, Samaritaanse en Septuaginta-type van Hebreeuwse tekstvormen co-existeerden voordat de rabbijnse censuur de laatste twee elimineerden rond 100 nC” (*The Story of the Scrolls*, p. 106).

Dit is haast exact wat liberale Nieuwe Testament geleerden geloven met betrekking tot de Alexandrijnse Griekse tekst. Zij denken dat de traditionele tekst, die als basis diende van de protestante Bijbels (het Nieuwe Testament ervan), het won enkel omdat die officieel werd geproclameerd door

⁴ Wanneer de Heer Jezus zei “de Schrift kan niet gebroken worden” (Joh 10:35), onderstreepte Hij de onvergankelijke natuur van de Schrift. Van die onvergankelijkheid getuigen ook Jesaja en Petrus: Jes 40:8: “Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord van onze God bestaat in eeuwigheid”. 1 Pet 1:24, 25: “Want alle vlees is als gras, en alle heerlijkheid des mensen is als een bloem van het gras. Het gras is verdord, en zijn bloem is afgevallen; Maar het Woord des Heeren blijft in eeuwigheid”.

⁵ Romeinen 3:1-2: “Want in de eerste plaats zijn hun [de Joden] de woorden van God toevertrouwd”.

de kerkconcilies, en druk werd uitgeoefend door kerkelijke gezagsdragers. De reden waarom zij deze zienswijze aanhangen is dat zij niet geloven dat de Oude en Nieuwe Testamenten gegeven werden door goddelijke inspiratie en bewaard door dezelfde God die ze autoriseerde. De Bijbel is voor hen louter een menselijk product, en wanneer ze deze bestuderen beschouwen zij daarin enkel het menselijke element. Net als de Sadduceeën uit de oudheid, vergissen de modernisten zich door de kracht van God niet te kennen (Marcus 12:24)

Maar in het licht van Paulus' verklaring in Romeinen 3:1-2 en de vele beloften in de Schrift dat God Zijn Woord zou bewaren, weten we dat God toezag op de overdracht van het Oude Testament, en dat God de Joodse rabbi's leidde, zelfs in hun ongelof en geestelijke blindheid, om de Masoretische Bijbel te bewaren. Deze bijbel werd gepubliceerd aan het begin van de boekdrukkunst en vertaald in elke belangrijke taal van de natiën tijdens het tijdperk van de Reformatie.

2. Het is niet geloofwaardiger dat God het Oude Testament zou bewaren door de handen van een geheimzinnige Joodse sekte dan dat Hij het Nieuwe Testament zou bewaren door de ongelovige moderne cult van het tekstueel criticisme.

De Bijbel waarschuwt Gods volk om ketters "in het oog te houden", en zegt ook "keer u van hen af" (Romeinen 16:17-18). Het is daarom onredelijk te denken dat Hij zulke ketters zou gebruiken om de Schrift te bewaren.

3. Het "Septuaginta-type" van tekst, bewaard door de niet-Masoretische Dode Zee Rollen, is een vrije parafraze-type van vertaling die nooit zou mogen gebruikt worden om het Hebreeuws te corrigeren.

(In Qumran werden kopieën gevonden van de Septuaginta, in het Hebreeuws en het Grieks).

4. Er is bewijs dat de Qumransekte niet vreesde om met de Schrift te knoeien.

"Zij eigenden zich het recht van creatieve vrijheid toe en beschouwden het als hun taak om het werk dat zij doorgaven te verbeteren" (Vermes, p. 109). Zij vonden hun eigen boeken uit, zoals de Tempelrol, bewegend dat die uit God was. Het zou dwaas zijn de Traditionele Bijbeltekst, die voor ons doorgegeven werd van generatie op generatie door Goddelijke voorzienigheid, te wijzigen op basis van zulk ondeugdelijk "bewijs".

Een andere reden voor Bijbelgelovigen om argwanend te staan tegenover de Dode Zee Rollen, is dat het herstel, de vertaling en de analyse werden gedaan door sceptische geleerden. Van de originele redacteuren waren er vier katholieke priesters, één was methodist die agnostisch werd, een andere was een Anglicaan die zich bekeerde tot Rome. De meeste liberale geleerden beschouwen de sektarische geschriften, gevonden in de grotten van de Dode Zee, van gelijke autoriteit als de Schrift. Niet gelovend dat het Nieuwe Testament werd gegeven door goddelijke inspiratie, zoeken deze geleerden nog steeds naar de "sleutel die in staat is het mysterie te ontsluiten van Jezus en de geboorte van de Kerk". Velen denken dat zij die gevonden hebben in de niet-bijbelse Dode Zee Rollen.

Het Schrijn van het Boek in Jeruzalem

Het is fascinerend dat de twee grootste historische getuigen voor het gezag van de Masoretische Hebreeuwse Bijbel gelokaliseerd zijn op één plaats: het Schrijn van het Boek in Jeruzalem, een tak van het Israël Museum. Zij zijn de bewaarders van zowel de Grote Jesaja Rol als de Aleppo Codex⁴, Het belangrijkste oude complete Masoretische Oude Testament.

De Aleppo Codex⁶

⁶ De **Aleppo Codex** (Hebreeuws: *Keter Aram Tzova*) is een middeleeuws handschrift van de Hebreeuwse Bijbel, ook wel de Tenach of, door christenen, het Oude Testament genoemd. De codex is ontstaan in de tiende eeuw van onze jaartelling. Gedurende lange tijd is de codex beschouwd als het meest gezaghebbende document van de traditie van de Masoreten, die de tekst van de Hebreeuwse geschriften van generatie op generatie hebben overgeleverd. Uit responsa-literatuur die bewaard is gebleven blijkt dat de Aleppo Codex gedurende de gehele Middeleeuwen in een groot gebied gebruikt werd door Joodse geleerden. Modern onderzoek heeft laten zien dat de Codex Aleppo het beste voorbeeld is van de Masoretische principes in een

De Aleppo Codex werd opgesteld in ongeveer 920 nC in Tiberias, wat een centrum was van Joodse geleerdheid na de verwoesting van Jeruzalem. Het was ook een centrum voor de creatie van de Talmoed, een collectie van joodse tradities welk (in de praktijk) qua gezag verheven werd tot gelijk aan de Schriften en die Jezus sterk veroordeelde in Mattheüs 15 en 23. Het Aleppo manuscript werd gekopieerd door Shlomo Ben Boya'a, en de klinkertekens werden toegevoegd door de vermaarde meester-schrijver Aaron ben Asher. Bijna 1.000 jaren "werd het gebruikt als de standaardtekst in de correctie van boeken" terwijl "generaties van schrijvers pelgrimages er naartoe maakten om ze te consulteren" (Roitman, p. 62). Het verbleef in de synagoge in Caïro, Egypte, van ongeveer 1099 tot 1375, toen het verplaatst werd naar de Synagoge in Aleppo, Syrië, waar het verbleef in een metalen kist met dubbel slot, in "de Grot van Elia". (Volgens hun traditie werd de profeet Elia daar verbannen). De sleutels werden gehouden door twee prominente mannen en de kist kon enkel geopend worden in aanwezigheid van beide mannen op het gezag van de leiders van de synagoge. Op 2 december 1947, na de adoptie van de VN-resolutie om de Joodse staat op te richten, werd de synagoge verwoest door uitzinnige moslims tijdens de rellen die uitbraken overal in de Arabische wereld.⁷

De relschoppers braken in de ijzeren kist en scheurden pagina's uit de Codex en wierpen die op de vloer. Het grootste deel van de Pentateuch ging verloren. Iemand ontdekte de beschadigde Codex en deze werd nadien jarenlang verborgen.

In 1958 werd de Aleppo Codex naar Turkije gesmokkeld, verborgen in een wasmachine, en van daar naar Jeruzalem gebracht (Roitman, p. 65). De Codex werd met veel arbeid gerestaureerd gedurende een periode van zes jaar door het Israël Museum en is vandaag tentoongesteld in het Schrijn van het Boek

Conclusie

Archeologische vondsten zoals de Dode Zee Rollen zijn voor de bijbelgelovige interessant, maar ze zijn niet essentieel. Ons geloof is gebaseerd op iets veel soliders dan broze fragmenten van oude rollen. Ons geloof ligt op het bewaarde, onfeilbare Woord van God Die niet kan liegen, een Woord dat authenticiteit verkreeg door "veel onmiskenbare bewijzen" (Handelingen 1:3).

Zie ook:

Inspiratie en gezag van de Bijbel: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/inspiratie-gezag-Bijbel.pdf>

Tekstbronnen van het Nieuwe Testament: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/tekstbronnen.pdf>

De Bijbel is Gods Woord: <http://www.verhoevenmarc.be/#Bijbel>

Corrupties in moderne Bijbelvertalingen: <http://www.verhoevenmarc.be/bijbelcorrupties.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

groot manuscript en maar weinig fouten bevat, ondanks de ongeveer 2,7 miljoen tekens. Hierom beschouwen veel geleerden de Aleppo Codex als de meest gezaghebbende tekst, zowel wat betreft de medeklinkertekst, als wat betreft de klinkertekens, en de wijze van zingen. (Wiki).

⁷ In 1947 werd de synagoge waar de **Aleppo Codex** zich bevond platgebrand door islamitische relschoppers ... De Codex was onvindbaar, maar dook in 1958 weer op, toen hij door de Syrische jood Murad Faham naar Israël gesmokkeld werd ... De Codex werd toevertrouwd aan het Ben-Zvi instituut en de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem. (Wiki).